

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Aamuseurat
lauantai 7.7.2012
Jukka Luukkonen

Vanha on mennyt kanssa alan uutta - uudenvuoden virren säkeet sopivat myös uuteen aamuun. Uuden päivän aloittaminen ja vanhan jättäminen taakse on tässä hetkessä läsnä. Armon aamua vietettiin Lahden herättäjäjuhilla erityisenä hetkenä. Tuolloin päivämääränä olleet numerot osuivat muistinumeroina kohdalleen aamulla ja armo oli käsin kosketeltavaa. Oliko? Oli. Ja sitä armo on tänäänkin, tämän päivän kysymyksissä ja kiemuroissa. Mitä armo on nyt - sen voit vain itse kuulla, kokea, tuntea - ehkä nähdäkin. Armoa on kehotettu odottamaan vaikka vilauksena. Armon voi kohdata myös jättäytymällä siihen missä on.

Vuosi on mennyt edellisistä Herättäjäjuhlista. Oulun juhluvuosi on mennyt ja Isonkyrön juhluvuosi meneillään. Ajanjaksot ovat lomittain. Minulle jonkinlainen juhluvuosi on aina aluillaan kunkin vuoden Herättäjäjuhlista. Isokyrö antaa evästä matkalle - evästä matkalle tarvitaan - olemmehan sen tien kulkijoita kaikki. Evästä Haapajärven juhlista voi saada jo juhlatorilta saatavasta lehdestä. Nyt samaan aikaan kokoontuu Herättäjä-Yhdistys juhluvuoden kokoukseen. Vuosikokouksen ympärille syntyneet Herättäjäjuhlat ovat koonneet vuosien saatossa yhteen monenlaisia ihmisiä. Kaikista heitä on kiitollinen mieli, koska heidän takiaan nyt saamme olla täällä. Juhlaperinne on siioninvirsien veisaamisen perinnön jakamista ja jatkamista. Vuosien saatossa yhdessä veisattu virsi on hoitanut ja kantanut meitä. Virren sävel ja sanat kuljettavat mieleemme Jumalan läsnäolon tunnon. Toivottavasti veisuu jatkuu edelleen ja siihen liittyy uusia veisaajia aiempien lisäksi ja ilmaantuu uusia juhlien järjestäjiä. Veisuu lähtee terveisinä juhlavieraiden mukana ja kantaa taas tulevina päivinä.

Millaisena tämä päivä avautuu eteemme? Uuteen päivään kuuluu odotus ja ilo tulevasta. Ilo voi olla tulollaan - se voi olla tietoisuudessa, että on hyvät aiheet voivat toteutua. Mieleemme nousee kohtaamisia – myös eri suuntaan lähtöjä, hankausta, mahdottomuutta ja toivottomuutta. Olosuhteet saattavat muuttaa valinnan mahdollisuudet vain huonojen valintojen mahdollisuuksiksi. Hyvää ei olekaan näkyvissä ja pimeys on viemässä voiton. Tänäänkin sairaus murtaa ja kuoleman ote sulkee silmät. Olemme nyt keskikesän aamussa - aavistelemme tämän päivän kulkua. Toivomme päivämme ja tulevaisuutemme muodostuvan hyväksi, mutta pelkäämme sen illalla olevan muuta.

Virren rukous on Jumalan kasvoista: Näytä taas kirkas kasvojesi hyvyys. Emme siis näe Jumalan kasvoja. On siis olemassa jokin toinenkin todellisuus kuin tämä, minkä me tunnemme todellisuutena. Jumalan todellisuus on sittenkin läsnä täällä ja tänään. Voimme jäädä etsimään ja odottamaan Jumalan kasvojen kirkasta hyvyttä.

Kasvojen eteen asettuminen on hankalaa. Luonnostaan emme haluaisi tiedostaa, että olemme jo koko ajan katseen alla, silmien edessä ja huolenpidon alla. Myrskyssä ja pauhussa olemme tuuliajolla ilman Jumalaa. Suljemme Jumalan näkökentästä. Virren veisaaja rukoilee: meitä kosketa. Olisiko kosketus jonkinlainen aavistus - kaikki ei ole tässä.

Aikanaan luokanopettajani opetus ihmisyydestä oli, että jokainen ihminen on erilainen ja arvokas sellaisenaan. Körttiläisyydessä kuvataan ihmisen suhdetta Jumalaan niin, että Jumala on suuri ja ihminen pieni. Aamun kysymykseni on: Onko Jumala niin suuri ja ihminen niin pieni, ettei Jumala näe minua ja minä en näe Jumalaa. Onhan meitä maailmassa niin monta. Miten voin tuntea Jumalan, kun arkailen ja haen olemassaoloni tuntoa. Ja kun ei oikein tunnu. Maailmamme on ihmisen toimesta pienentynyt. Mittakaava on muuttunut. Ainakin kuvittelemme hallitsevamme tai ohjailevamme luonnon ilmiöitä. Vaikutuksemme luomakuntaan onkin monesti tuhoava. On myös hienoja ihmisten toimia sen pelastamiseksi. On ollut hienoa huomata lapsuuden seutuni vesistöjen puhdistuneen vesiluonnon suojelun takia. Vapaaehtoistyö on myös mielekästä toisen ja itsensä etsintää. Näkyykö lähimmäisten kasvoissa Jumalan kasvot? Voisiko Jumalan kasvojen kirkkaus olla vapaaehtoistyöhön osallistumista?

Herättäjäjuhlilla olo on virsien veisuussa rauhoittumista. Se saakoon vakuuttaa, että Jumala näkee ja toimii omalla tavallaan – senhän jotenkin aavistaa- lasten kirjan tapaan Narnian majavien suusta: hyvä on liikkeellä. Elämme hyvän katseen alla ja saamme jäädä siihen. Ei meidän tarvitse huutaa tai mesoa eikä olla otsikoissa, että meidät huomataan. Hyvä katse on aito ja armahtava katse ja se riittää kantamaan eteenpäin tänään.